

circustheater★★★★☆

Gravity & Other Myths vindt met 'The Mirror' een mooie balans tussen hilariteit en verstilling

De Volkskrant

De Australische groep brengt op het Groningse festival Noorderzon vijf kwartier onvervalst spektakel, mét de nodige reflectie.

[Sander Janssens](#) 29 augustus 2024, 09:43

'The Mirror' van Gravity and Other Myths *Beeld Andy Phillipson*

Met een aantal plagerig korte acrobatische teasers wordt het publiek *The Mirror* binnengelokt, dat tijdens Noorderzon toepasselijk in de spiegelent te zien is. Die titel wordt aanvankelijk nogal letterlijk genomen: terwijl ze in hoog tempo imponerende salto's maken of elkaar optillen, spiegelen de artiesten elkaar voortdurend.

Maar de spiegel staat ook symbool voor ijdelheid en maakbaarheid, en die thema's sluipen gaandeweg steeds meer naar de voorgrond – totdat de troupe uiteindelijk als een volleerd showballet in sexy lingerie door de piste zweeft. Eerder kwamen tal van inwisselbare songteksten voorbij, in een uitputtende potpourri kriskras door de popgeschiedenis.

Over de auteur

[Sander Janssens](#) is theaterjournalist voor de Volkskrant. Hij schrijft recensies, interviews en achtergrondartikelen.

De Australische groep, inmiddels vaste gast op het festival, presenteert vijf kwartier onvervalst spektakel, maar biedt tegelijkertijd een boeiende reflectie op dat pure amusement.

In een slapstickachtige scène worden twee performers als etalagepoppen neergezet. Terwijl zij worden vastgezet in een ellenlange, plichtmatige zoen (en daarmee oppervlakkig en saai buitenkantgeluk representeren), verbeeldt de rest met een keur aan halsbrekende toeren de vrijheid, het plezier en het gevaar. Een sterke, contrastrijke fysieke act.

Handelsmerk van Gravity & Other Myths zijn de (swingende en zingende) menselijke torens, waar de artiesten in- en uitspringen, opklimmen en afvallen. Maar regisseur Darcy Grant bedient zich in *The Mirror* ook van heel andere tonen, bijvoorbeeld in ingetogen choreografieën, waarin de artiesten laag bij de grond over elkaar heen buitelen.

Halverwege lijdt de voorstelling wat aan herhaling en zakt de spanningsboog enigszins in. Maar dan trekken ze weer een verrassend led-lichtontwerp of een muzikale selfiestick-act uit de kast. Vanuit de acrobatiek flirt Gravity & Other Myths opzichtig met dans en toneel, en vindt zo een prachtige balans tussen hilariteit en verstillings.

The Mirror

Circustheater

★★★★☆

Door Gravity & Other Myths

28/8, Noorderzon, Groningen.

RECENSIE

Geniale acrobatiek zoekt naar waar onze grens ligt

Gebeurtenis circusvoorstelling *The Mirror* door Gravity & Other Myths
Regie Darcy Grant **Gezien** 28/8, Noorderzon, Spiegeltent Castor, Noorderplantsoen Groningen **Publiek** vol **Nog te zien** t/m 1/9 (uitverkocht)
 ★★★★★

Wat is echt, wat namaak? Hoe ver gaan we om te kunnen vermaken en om te worden vermaakt? Het antwoord komt op Noorderzon van het verbluffende circusgezelschap Gravity & Other Myths. Het luidt: onmetelijk ver.

De show begint met een oude transistorradio (echt) die ter hand wordt genomen door een zangeres met een lach die in haar gezicht is gebeiteld (namaak). Ze draait net zo lang aan de knop tot ze uitkomt bij *Sway* van Michael Bublé (zeg nou zelf). Als een soort verteller helpt ze ons vervolgens met quasi-zang langs een reeks hoogtepunten.

Neem het moment dat een acrobaat een collega op zijn schouders torst. En deze op haar beurt nog eentje. Drie hoog dus, terwijl de zangeres schuifelend rond deze mensentoren het lied *Ain't No Sunshine* van Bill Withers op pesterig trage wijze zingt. Eens éven kijken hoelang die drie hun krachttoer volhouden. Je ziet ze trillen, en daarna schokken. Na een zenuwslopende tijd staat de toren op instorten. De spieren redden het niet langer. De bovenste acrobate roept haastig de hulp in van vangende collega's. „Faster!!!”

Zo wordt ter plekke onderzocht waar het mogelijke overgaat in het onmogelijke, voor zowel artiesten als bezoekers. Stop! Zo verlegt het circusgezelschap uit Adelaide, Australië, in elke productie opnieuw grenzen. Prettig dat Noorderzons artistieke baas Mark Yeoman een fan is. Dit is al de derde festivalbeurt.

En heel toepasselijk: de voorstelling *The Mirror* speelt zich af in een prachtige spiegeltent, om daar het publiek – en het gezelschap zelf – die spiegel voor te houden. Inclusief letterlijk gespiegelde acts van twee- of drietallen. Synchroon-acrobatiek.

En stel je voor, acht man/

Soms met acht, soms met twee.

vrouw, ongekend vliegwerk producerend op een catwalk van nog geen 2 meter breed – zeg maar een uit de hand gelopen evenwichtsbalk – met aan het einde een groter rond plateau. Het publiek zit er strak omheen, de voorste rij op nog geen halve meter.

„Holy shit!”, roept een van de artiesten grimassend ergens onderweg. De hitte in die Castortent is dankzij de haast tropische dag schroeïend. Zeker op de eerste rijen is het hijgen, de transpiratie van de artiesten haast voelbaar. Ze moeten zich geregeld afdrogen, om de anderen later niet door de vingers te laten glippen.

Want dat kan zomaar gebeuren bij alle krankzinnige klim-, zwaai- en vluchtelementen, in die toch zo doordachte choreografie, passend in het verhaal. Het is intensief, het is loodzwaar, maar ondertussen spat bij de club het plezier van de gezichten. Precies zoals maker/regisseur Darcy Grant het vijf jaar geleden in deze krant zei: „We zoeken niet naar de allerbeste acrobaten, maar naar acrobaten met wie we de grootste klik hebben.” Het resultaat, zo blijkt in Groningen, met al het vertrouwen dat uit die klik voortkomt, is de allerbeste acrobatiek. Met de zwaartekracht als een mythe, een verzinsel.

ERIC NEDERKOORN